

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou LL.M. ve věci

žalobce:

J. P., narozený dne ...
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Jiřím Cehákem
sídlem Náměstí Míru 1, Nový Bor

proti

žalovanému:

Krajský úřad Libereckého kraje
sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2020, č. j. OD 1418/19-2/67.1/19306/Li,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 25. 2. 2020, č. j. OD 1418/19-2/67.1/19306/Li, se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Česká Lípa, odboru správního (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 14. 11. 2019, sp. zn. MUCL/16290/2019/ZK, č. j. MUCL/125821/2019. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve spojení s porušením § 7 odst. 1 písm. c) téhož zákona. Přestupku se měl dopustit z nedbalosti tím, že dne 28. 7. 2019 ve 14:22 hod. řídil vozidlo tovární značky VW, registrační značky X, při jízdě po silnici II/262, ulicí U Ploučnice v obci Česká Lípa, v blízkosti křižovatky s ulicí Pod Špičákem a při řízení vozidla držel v ruce hovorové zařízení. Za tento přestupek byl žalobci podle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, uložen správní trest pokuty ve výši 1 500 Kč. Současně byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Žalobce žalovanému v žalobě vyčítal, že sám neprovedl ve věci žádné dokazování a spokojil se s důkazy, které opatřil správní orgán I. stupně. Zejména neprovedl potřebné šetření k ověření tvrzení přítelkyně žalobce, která v pozici svědkyně vypověděla, že žalobce při jízdě netelefonoval, ani nedržel telefonní přístroj. Žalovaný dle žalobce v napadeném rozhodnutí odkázal na judikaturu, která není v jeho případě přílehavá, zcela opomenul nejasnost videozáznamu i vysvětlení žalobce. Žalovaný rovněž odmítl provést žalobcem navrhovaný důkaz výpisy hovorů, protože pokud žalobce netelefonoval, neměl důvod telefonní přístroj vůbec držet. Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.
3. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
4. Správní orgán I. stupně měl k dispozici oznámení přestupku ze dne 28. 7. 2019, úřední záznam z téhož dne a formulářové oznámení přestupku rovněž ze dne 28. 7. 2019, v němž žalobce konstatoval, že hovorové zařízení nedržel, což může dosvědčit jeho přítelkyně K. P. Listinné materiály byly doplněny videozáznamem z kamery ve vozidle na CD. Dne 8. 10. 2019 se ve věci konalo ústní jednání, jemuž byl žalobce přítomen. Při ústním jednání byli jako svědci vyslechnuti zasahující policisté pprap. J. Z. a nstržm. F. K. Oba shodně vypověděli, že viděli na vzdálenost asi 15 metrů, že žalobce jako řidič osobního vozidla drží v pravé ruce hovorové zařízení tmavší barvy, které mu vyčnívalo z ruky, vozidlo žalobce se dále přibližovalo do blízkosti služebního vozidla policistů a svědci ho tak mohli sledovat na vzdálenost asi 4 - 5 metrů. Dne 6. 11. 2019 byla ve věci dále vyslechnuta svědkyně K. P., která uvedla, že žalobce při řízení vozidla telefon nedržel, a pokud je na videozáznamu vidět, že řidič drží svou pravou ruku u pravého ucha, je možné, že si drbal pihu, která jej někdy zlobí a svědí. Žalobci byly téhož dne předloženy fotografie pořízené

z videozáznamu, k nimž žalobce uvedl, že měl pocit, že má na pravé tváři „beďara“, z tohoto důvodu se zřejmě drbal na tváři. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí ze dne 14. 11. 2019, zdůraznil, že nemá důvod pochybovat o pravdivosti svědeckých výpovědí policistů. Výpověď K. P. vedle ostatních důkazů neobstojí. Správní orgán I. stupně považoval tuto výpověď za nepřesvědčivou a zdůraznil, že ve prospěch žalobce svědčí pouze výpověď osoby, která je k němu v přátelském vztahu, zatímco v neprospěch vypovídají svědci, kteří k němu žádný vztah nemají a nemají tedy ani důvod mu jakkoli škodit. K předloženému výpisu hovorů správní orgán I. stupně uvedl, že nelze bez pochyby určit, že se jednalo o výpis hovorů z telefonu, který žalobce držel v ruce, proto k němu nebylo přihlédnuto. Na základě zejména svědeckých výpovědí policistů měl správní orgán I. stupně za jednoznačně prokázané, že žalobce se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu ve spojení s § 7 odst. 1 písm. c) tohoto zákona dopustil.

5. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobce odvolal. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že stejně jako správní orgán I. stupně má vinu žalobce za bezpochyby prokázanou na základě svědeckých výpovědí zasahujícím policistů, jejichž věrohodnost nebyla ve správním řízení hodnověrně zpochybněna a jejichž výpovědi korespondují s videozáznamem z místa přestupku. I když výpovědi policistů nelze hodnotit jako nezpochybnitelný důkaz, pro založení pochybnosti o pravdivosti jejich tvrzení by měly existovat konkrétní důvody. Policista se v řízení primárně považuje za nestranného svědka události, který není žádným způsobem motivován, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení. Pochybnosti o věrohodnosti výpovědí policistů vyvstanou zejména tehdy, neshodují-li se jejich výpovědi v podstatných okolnostech. Tak tomu ale v případě žalobce není. Policista v pozici svědka je stejně jako jiná fyzická osoba povinen vypovídat pravdu a nic nezamlčovat. Na rozdíl od policisty, který na věci neměl osobní zájem, má žalobce zřejmý motiv, proč vypovědět, že za jízdy telefonní přístroj či jiné hovorové nebo záznamové zařízení nedržel. Je přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek, není ve věci nestranná a bude tvrdit jen takové skutečnosti, které jí jsou ku prospěchu. Argument o výrůstku na tváři uplatnil žalobce poprvé až při ústním jednání dne 6. 11. 2019, při prvním ústním jednání dne 8. 10. 2019 tvrdil, že již není schopen říci, proč držel pravou ruku u pravého ucha. Z úředního záznamu ze dne 28. 7. 2019 přitom vyplývá, že při kontrole žalobce policistům uvedl, že se drbal za uchem. Tyto okolnosti dle žalovaného rovněž snižují věrohodnost tvrzení žalobce. Žalovaný na podporu svých závěrů citoval z judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudků ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 63, ze dne 20. 3. 2013, č. j. 1 As 162/2012 - 44, ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011 - 70 a ze dne 21. 6. 2018, č. j. 9 As 348/2017 - 38. Dle žalovaného jsou svědecké výpovědi obou policistů věrohodné, konzistentní, technicky přijatelné a netrpí žádnými nedostatky, které by zakládaly důvodné obavy o jejich případné nestrannosti. Závěrem žalovaný zdůraznil, že s ohledem na dikci zákona o silničním provozu, naplňuje již pouhé držení telefonního přístroje nebo jiného hovorového nebo záznamového zařízení znaky skutkové podstaty přestupku ve smyslu § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu. To v posuzovaném případě bylo žalobci prokázano a provedení důkazu výpisem hovorů již bylo nadbytečné.
6. Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán, vycházejí přitom ze skutkového a

právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.

7. V souzené věci jde o případ sporného držení mobilního telefonu. Takové kauzy se objevují v judikatuře správních soudů nikoli ojediněle. Typicky zasahující policisté uvádějí, že řidič za jízdy telefonní přístroj či jiné záznamové zařízení držel (popřípadě do něj i mluvil), zatímco řidič a případně posádka vozidla spáchání přestupku popírá. V takové situaci je třeba řádně vyhodnotit věrohodnost a konzistentnost svědeckých výpovědí.
8. K otázce věrohodnosti zasahujícího policisty se opakovaně vyslovila judikatura Nejvyššího správního soudu, dle které je policisty a tedy i jejich výpovědi obecně třeba považovat za věrohodné, neboť tyto osoby nemají na věci a jejím výsledku zájem. Vykonávají jen svoji služební povinnost, při níž jsou vázáni závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008 - 42, ze dne 10. 7. 2014, č. j. 4 As 46/2014 - 23, či ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014 - 25; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).
9. Tím samozřejmě není vyloučena možnost, že v některých případech tomu tak nebude (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 63); vždy je třeba vážit konkrétní a specifické okolnosti. V nynější věci však krajský soud takové okolnosti neshledal. V průběhu celého správního řízení žalobce nezmínil nic, co by svědčilo o zaujatém postupu policistů vůči jeho osobě, a nevyplývá to ani z obsahu správního spisu.
10. Již v oznámení o spáchání přestupku ze dne 28. 7. 2019 bylo nstržm. F. K. uvedeno, že žalobce při řízení předmětného vozidla na křižovatce ulic Liberecká a U Ploučnice v České Lípě držel v ruce mobilní telefon. Oznámení také podepsal žalobce jako obviněný, poté co vyjádřil svůj nesouhlas s přestupkem. Přestože při ústním jednání konaném dne 8. 10. 2019 žalobce držení mobilního telefonu při jízdě znovu popřel, oba svědčící policisté setrvali na skutečnostech uvedených již v oznámení o spáchání přestupku. Oba policisté shodně a velmi podrobně popsali přestupkové jednání žalobce a okolnosti, za kterých ke zjištění přestupku došlo. Policisté vypověděli, že vozidlo žalobce nezastavili náhodou, ale protože žalobce držel při jízdě v pravé ruce telefon. Shodně uvedli, že vozidlo žalobce přijíždělo z pravé strany, že žalobce telefonuje, pozorovali nejprve na vzdálenost asi 15 metrů, následně ze vzdálenosti 4 - 5 metrů. Popsali, odkud za vozidlem vyjeli a kde vozidlo zastavili. Žalobce, který se výslechu policistů účastnil, kromě jediné otázky ohledně nevyužití výpisu z hovorů, žádné další otázky na svědky neměl.
11. Policisty popsany přestupkový děj koresponduje s videozáznamem z kamery umístěné ve vozidle policistů, na němž je zřetelně vidět, že řidič drží pravou ruku u pravého ucha. Soud souhlasí se závěrem správních orgánů, že vedle těchto důkazů výpověď přítelkyně žalobce nemůže obstát. Také vysvětlení žalobce, který si při ústním jednání, při němž byla vyslechnuta jeho přítelkyně, vzpomněl na výrůstek na pravé tváři, působí zcela nevěrohodně.
12. Soud proto souhlasí s hodnocením svědeckých výpovědí v rozhodnutích správních orgánů i s vypořádáním odvolacích námitek. I soud má ze svědeckých výpovědí obou zasahujících policistů, kteří byli přítomni celé události, a ve svých výpovědích se ohledně rozhodujících

skutkových okolností shodují, za prokázané, že se žalobce přestupku, který mu je kladen za vinu, dopustil. Provedení důkazu výpisem hovorů nemohlo zpochybnit skutková zjištění policistů, neboť skutkovou podstatu přestupku ve smyslu § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu naplňuje již pouhé držení telefonního přístroje.

13. Soud závěrem upozorňuje na konstantní judikaturu správních soudů a Nejvyššího správního soudu, která připouští, že v situaci, kdy je spáchání přestupku prokazováno konzistentními a věrohodnými výpověďmi zasahujících policistů, není nezbytně nutné, aby byly ve spise i jiné důkazní prostředky, zejm. fotografie, videa apod. „*Skutečnost, že řidič vozidla drží v ruce telefonní přístroj, je totiž objektivně vnímatelná lidským zrakem. Proto tvrzení policistů, že stěžovatelku viděli držet v ruce za jízdy telefonní přístroj, může být samo o sobě věrohodným důkazem, aniž by byl předložen další důkaz, neboť k tomu není potřeba odborná znalost ani zvláštní vybavení. Není v takové situaci případné srovnání s dokazováním přestupků spočívajících v překročení maximální povolené rychlosti. To totiž není pouhými lidskými smysly přesně měřitelné a musí být prokázáno způsobem nevyvolávajícím pochybnosti, tj. obvykle snímkem z radaru (k tomu viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008 - 42, www.nssoud.cz)*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 - 47).
14. Ze všech shora uvedených důvodů soud zamítl podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
15. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 30. října 2020

Mgr. Karolína Tylová, LL.M. v. r.
samosoudkyně